

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

02 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență :

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Guzun Ion, Boico Victor,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Cebotari Dan XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în raionul XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 02.08.2016 – 27.12.2018 (prima instanță);
2. 25.02.2019 – 26.10.2020 (instanța de apel);
3. 31.05.2021 – 02.11.2021 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 27 decembrie 2018, **Cebotari Dan** a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie 10 000 lei.

Totodată, a fost soluționată soarta corpurilor delictive.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Cebotari Alexandru, în privința căruia hotărârea judecătorească nu se contestă.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Cebotari Dan, la data de 09.06.2018, aproximativ la ora 13:30, împreună cu Cebotari Alexandru, aflându-se în livada străzii XXXXX, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea minorului XXXXX, în mod deschis au sustras de la minorul XXXXX un telefon mobil de model ” XXXXX” la prețul de 2 500 lei, de la minorul XXXXX un telefon mobil de model ” XXXXX” la prețul de 2 400 lei, de la minorul XXXXX un telefon mobil de model „ XXXXX” la prețul de 10 000 lei și de la minorul XXXXX un telefon mobil de model „ XXXXX” la prețul de 3 270 lei, prin ce le-a cauzat părților vătămăte daune în proporții considerabile, în sumă totală de 18 170 lei.

Acțiunile inculpatului Cebotari Dan au fost încadrate de către prima instanță în baza art. 187 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal - *jaful, adică sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe și cu cauzarea de daune materiale în proporții considerabile.*

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat repunerea în termen a apelului, casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei în privința inculpatului Cebotari Dan, rejudecarea cauzei în această latură, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Cebotari Dan să fie condamnat în baza art. 187 alin.(2), lit. b), e) și f) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului declarat, acuzatorul de stat a invocat următoarele:

- pedeapsa aplicată inculpatului Cebotari Dan, sub formă de amendă, este prea blândă;

- prima instanță, la emiterea sentinței, eronat a aplicat în privința lui Cebotari Dan prevederile art. 79 Codul penal, or, la caz a fost imposibil de a aprecia personalitatea, comportamentul și rolul inculpatului la săvârșirea infracțiunii, comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, pentru a presupune că inculpatul prin comportarea exemplară, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, din motiv că cauza a fost examinată în absența inculpatului;

- instanța de fond a dat o apreciere greșită circumstanțelor de fapt și nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate Casimovschi Nichita care a comunicat că „*Cebotari Alexandru a luat telefoanele în timp ce Cebotari Dan îi agresa*”, fapt confirmat și prin procesul-verbal de confruntare între Cebotari Dan și partea vătămată XXXXX, ultimul comunicând că „*pe XXXXX inculpatul Cebotari Dan l-a lovit în burtă cel mai agresiv*”;

- la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 7 Codul penal, potrivit căruia la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală, nu s-a luat în considerație faptul că inculpatul Cebotari Dan s-a eschivat de la judecarea cauzei și nu a restituit prejudiciul cauzat prin comiterea infracțiunii;

- instanța de fond a examinat superficial cauza penală cu privire la violența aplicată, nefiind analizată gravitatea, numărul agresiunilor aplicate față de părțile vătămate de către inculpat precum și prejudiciul material cauzat, astfel pedeapsa aplicată inculpatului Cebotari Dan nu este una echitabilă, nu-și va atinge scopul, adică nu va influența asupra corectării și reeducării vinovatului;

- la emiterea sentinței nu s-a luat în calcul că inculpatul Cebotari Dan a săvârșit o infracțiune gravă și nu a conștientizat gravitatea faptelor sale;

- sentința în cauză a fost pronunțată de către Judecătoria Chișinău (sediul Centru) la data de 27 decembrie 2018, în lipsa acuzatorului de stat, fără a-l fi citat,

copia sentinței motivate parvenind în cancelaria Procuraturii mun. Chișinău, oficiul Centru, la data de 11.02.2019, motiv din care sentința a fost contestată la data de 15.02.2019.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2020 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței, fără modificări.

În motivarea deciziei adoptate, instanța de apel a statuat că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Cît privește individualizarea pedepsei, instanța de apel a conchis că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75-77 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de motivul acesteia, de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, de personalitatea acestuia, precum și de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante.

Referitor la aplicarea în privința inculpatului Cebotari Dan a prevederilor art. 79 Cod penal, instanța de apel a notat că prima instanță just i-a aplicat acestuia o pedeapsă mai blîndă, or, din materialele cauzei rezultă că Cebotari Dan, la momentul comiterii infracțiunii, avea vârsta de 18 ani și nu avea împlinită vârsta de 21 ani, anterior acesta nu a fost în conflict cu legea, astfel, corect i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de amendă.

5. Prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2021, a fost corectată eroarea materială evidentă din dispozitivul și partea constatatoare a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2020, prin substituirea textului din dispozitiv și partea constatatoare a deciziei „*Judecătoria Chișinău sediul Buiucani*”, cu textul „*Judecătoria Chișinău sediul Centru*”

6. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către procuror, prin care, invocînd temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia în latura stabilirii pedepsei inculpatului Cebotari Dan, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte în instanța de apel, din următoarele considerente:

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat, pe caz, prevederile art. 75 Cod penal, iar la stabilirea și individualizarea pedepsei inculpatului Cebotari Dan nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale și consecințele survenite;

- instanța de apel a constatat în mod eronat oportunitatea aplicării pe caz a pedepsei practic minime, făcînd abstracție de la prevederile art. 61 alin. (2), art. 75 alin. (1) Cod penal;

- potrivit jurisprudenței naționale, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave;

- la aplicarea pedepsei inculpatului Cebotari Dan, instanțele de fond nu au

motivată în nici un fel oportunitatea aplicării față de condamnat a pedepsei diminuate spre minimul numit; nu au constatat și nu au stabilit circumstanțele cauzei și persoanei celui vinovat, care ar justifica concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa aplicată;

- instanțele de judecată inferioare, la stabilirea pedepsei, la fel, nu au ținut cont de faptul că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, lipsind circumstanțe atenuante pe caz, suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate acestuia, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane;

- instanța de apel în mod eronat a raportat circumstanțele prezentei cauze la normele penale și procesual-penale, astfel, diminuând pedeapsa aplicată inculpatului Cebotari Dan spre minim, nu a ținut cont de coraportul circumstanțelor atenuante (care lipsesc pe caz) și celor agravante stabilite, precum și de faptul că pedeapsă redusă pînă la minimul prevăzut de sancțiune se consideră echitabilă atunci cînd s-au constatat un cumul de circumstanțe atenuante din cele enumerate la art. 76 Cod penal;

- instanțele de fond, în mod defectuos au aplicat prevederile art. 79 Cod penal la individualizarea pedepsei numite lui Cebotari Dan, în lipsa constatării aceluși cumul de circumstanțe atenuante ce ar fi oferit această posibilitate;

- concomitent, instanța de apel, la stabilirea pedepsei inculpatului Cebotari Dan a ignorat comportamentul acestuia care s-a sustras de a se prezenta în fața instanței de apel, or, inculpatul, după pronunțarea sentinței primei instanțe, deși avea obligații impuse de instanță, practic imediat a părăsit locul de trai și s-a sustras atât de la instanța de judecată cît și de la organul care pune în executare sentința, or prin comportamentul său din start a negat acele norme imperative impuse dînsului prin pedeapsa numită, circumstanțe în care apar bănuieli rezonabile că el nu va fi supus răspunderii penale pentru fapta comisă odată ce prin lipsa de la locul de trai, practic fac imposibilă punerea acesteia în executare;

- instanțele de judecată au admis acea dublă valență la interpretarea unora și aceluși circumstanțe atenuante, avînd în vedere că au interpretat acele circumstanțe atenuante identificate atât la diminuarea pedepsei cît și la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

7. Judecînd recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427

Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit atestă, că, deși titularul acestuia invocă în calitate de temeuri pentru casarea hotărârii instanței de apel, prevederile de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, recurentul, în cererea de recurs își manifestă dezacordul cu individualizarea pedepsei stabilite inculpatului Cebotari Dan pentru infracțiunea comisă, critici ce cad sub incidența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în sensul că „s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”.

În acest sens Colegiul penal lărgit ține să menționeze că prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Conform art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Art. 75 alin. (1) Cod penal stipulează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele agravante sau atenuante, de influența pedepsei stabilite asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Raportând argumentele indicate în recurs la circumstanțele speței, Colegiul penal lărgit conchide că eroarea de drept invocată de către acuzare în calitate de temei de casare nu și-a găsit confirmare la judecarea recursului.

Astfel, analizând partea descriptivă a deciziei contestate, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel corect a individualizat pedeapsa stabilită inculpatului Cebotari Dan, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiile de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75-79 Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 4. al

prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

În privința dezacordului acuzării cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal în privința inculpatului Cebotari Dan, Colegiul penal lărgit statuează că, în acest sens, instanța de apel s-a expus detaliat, și anume: *„Colegiul constată că instanța de fond just și întemeiat la aplicarea pedepsei în privința inculpatului Cebotari Dan a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, or, din materialele cauzei urmează că Cebotari Dan la momentul comiterii infracțiunii avea vârsta de 18 ani și nu avea împlinită vârsta de 21 ani, anterior acesta nefiind în conflicte cu legea, astfel, că prima instanță just a stabilit că în privința lui Cebotari Dan pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal urmează a fi aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale ceea ce constituie 10 000 lei”*.

Astfel, soluția instanței de apel de a aplica în privința inculpatului Cebotari Dan, la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea comisă în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, prevederile art. 79 Cod penal, Colegiul penal lărgit o consideră legală și întemeiată, expunându-se detaliat în decizia sa privind necesitatea aplicării anume a acestei forme de pedeapsă, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin din motivul temeiniciei și argumentării clare a acesteia, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel și-a argumentat hotărârea în sensul stabilirii pedepsei sub formă de amendă, în mod întemeiat ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin stabilirea unei pedepse pecuniare. În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența, în speța examinată, a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt, care ar afecta soluția acesteia.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, motiv din care recursul ordinar declarat de către procuror urmează a fi respins, ca inadmisibil.

7. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Cebotari Dan XXXXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **09 decembrie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Guzun Ion

Boico Victor

O p i n i a s e p a r a t ă
a judecătorilor Timofti Vladimir și Cobzac Elena

02 noiembrie 2021

mun. Chișinău

În conformitate cu articolele 339 alin. (7) și 340 alin. (3) Cod de procedură penală, în cauza penală privindu-l pe **Cebotari XXXXX**.

1. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 noiembrie 2021 a fost respins, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procuror, cu menținerea deciziei atacate.

2. Conform prevederilor art. 339 alin. (7), am semnat decizia, dar nu am susținut motivarea și soluția adoptată, am propus și susținut o altă motivare și soluție, potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, și anume:

*„De admis recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, de casat parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2020, în privința inculpatului **Cebotari XXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată”.*

3. Cu soluția adoptată pe marginea acestei cauze penale nu suntem de acord, din următoarele considerente.

În corespundere cu prevederile art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de declarare a apelului împotriva sentinței este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integral, dacă legea nu dispune altfel.

Potrivit art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Raportînd cele expuse supra la cazul supus judecării, menționăm că din materialele cauzei, se constată că în ședința de judecată a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 decembrie 2018, la care a fost prezent procurorul Cazacu Alla, s-a anunțat, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, că pronunțarea sentinței pe cauza dată va avea loc pe data de 26 decembrie 2018 (f.d.53-54, Vol. III).

În ședința de judecată din 26 decembrie 2018, nu s-au prezentat părțile, inclusiv procurorul Cazacu Alla, astfel, fiind anunțată amînarea pronunțării sentinței pentru data de 27 decembrie 2018 (f.d. 55, Vol. III).

La data de 27 decembrie 2018 s-a pronunțat sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 27 decembrie 2018, fapt confirmat prin procesul-verbal al

ședinței de judecată din prima instanță (f.d. 55, Vol. III), însă procurorul Cazacu Alla, în mod repetat, nu s-a prezentat, fiindu-i expediată la data de 02 ianuarie 2019, prin intermediul oficiului poștal, copia sentinței (f.d. 62, Vol. III).

La 21 februarie 2019, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Centru, Cazacu Alla, a declarat apel prin care a solicitat repunerea în termen a acestuia (f.d. 89-93, Vol. III).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2020 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței, fără modificări.

Astfel, analizând partea descriptivă și dispozitivul deciziei contestate, reiterăm că instanța de apel, admitând apelului declarat de către procuror după expirarea termenului prevăzut de lege, nu s-a expus asupra repunerii în termen a acestuia, fără a constata dacă întârzierea a fost determinată de careva motive întemeiate, prin ce a ignorat prevederile alin. (1) al art. 403 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 230 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, termene în procesul penal sunt intervale de timp în cadrul cărora sau după expirarea cărora pot fi efectuate acțiuni procesuale conform prevederilor prezentului cod. În cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, termenul de apel este un termen procesual legal, durata lui este stabilită exhaustiv prin lege, acesta fiind absolut și având un caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac. Or, momentul de la care începe să curgă termenul de atac este clar reglementat de lege - el fiind, în mod exclusiv, acel al pronunțării deciziei redactate - nu numai pentru că astfel este reglementată cea mai eficientă modalitate de luare la cunoștință a celor hotărâte de instanță, dar și pentru că acest moment este punctul de plecare al unui termen, a cărui depășire duce la decăderea părților din dreptul de a folosi calea de atac.

În hotărârea CtEDO Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007, Curtea a reiterat că recurentul trebuia să întreprindă toate măsurile necesare de a proteja drepturile sale de acces la instanță și de a contesta în termenul legal hotărârea primei instanței, fapt însă ignorat de acesta, ce a generat omiterea termenului prescris la depunerea recursului.

Totodată, prin admiterea unui apel tardiv și poziționarea uneia dintre părțile procesului penal pe o treaptă mai avantajoasă decât cealaltă parte, se încalcă vădit principiul egalității armelor, care *inter alia* prevede că fiecare parte trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a prezenta cauza sa în condiții care să nu-i plaseze într-o situație net dezavantajoasă în raport cu partea adversă. Aplicarea regulilor privind termenele de procedură este susceptibilă de a încălca principiul egalității armelor și a securității raporturilor juridice, în general, în măsura în care fiecare dintre părți nu se vor bucura de aceleași mijloace pentru a prezenta argumentele sale în fața unei instanțe (Varnima Corporation International S.A. contra Greciei, nr. 48906/06, §27, 28 mai 2009; Ben Naceur contra Franței, nr.63879/00, §32, 03 octombrie 2006).

În consecință, conchidem că instanța de apel a adoptat o decizie de respingere a apelului declarat de către procuror, ca nefondat, fără a se expune asupra solicitării de repunere în termen a apelului, prin ce a fost afectată soluția adoptată, întrucât ignorarea acestui aspect de către instanța de apel lezează dreptul la un proces echitabil a participanților la proces sub aspectul securității raporturilor juridice, egalității armelor și condiționează, conform prevederilor art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, dreptul la atac cu recurs ordinar al procurorului asupra fondului cauzei.

4. Reieșind din aceste motive, am propus o altă motivare și o altă soluție – indicată în pct. 2 al prezentei Opinii separate, dar nu am fost susținut de ceilalți judecători.

Judecătorii:

Timofti Vladimir

Cobzac Elena